

อสูร และ ยักษ์
ต่างกันอย่างไร

เทพนิยายสงเคราะห์ ภาค ๒

พระและนางภักดีบรมนาถ

พ์แจกในงานฌาปนกิจ

นายเส็ง มีเดช

ผู้เป็นบิดา

วันที่ ๒๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๘๐

ณวัดมหาพฤฒาราม

อสูร และ ยักษ์
ต่างกันอย่างไร

เทพนิยายสงเคราะห์ ภาค ๒

พระและนางภักดีบรมนาถ
พิมพ์แจกในงานฌาปนกิจ
นายเส็ง มีเดช
ผู้เป็นบิดา
วันที่ ๒๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๘๐
ณวัดมหาพฤฒาราม

9769

คำนำ

ด้วยพระภักดีบรมนาถ มาแจ้งความแก่กรมศิลปากรว่า ในการปลงศพนายเส็ง มีเดช ผู้เป็นบิดาของภรรยา ใคร่จะได้หนังสือพิมพ์แจกเป็นธรรมบรรณาการ แก่ญาติมิตร ผู้มาร่วมงานสักเรื่องหนึ่ง ตกลงเลือกได้เรื่องอสูรและยักษ์ต่างกันอย่างไร กรมศิลปากรอนุญาตให้จัดพิมพ์ได้ตามประสงค์

จึ่งขออนุโมทนาในกุศลราศีทักษิณานุปทาน ซึ่งพระและนางภักดีบรมนาถ บำเพ็ญเป็นมาตาปิตุปัฏฐานธรรม โดยฐานกตัญญูกตเวที ขออำนาจแห่งกุศลราศีนี้ จงเป็นผลอำนวยอิฐคุณมนุญญสมบัติ สัมฤทธิ์แก่นายเส็ง มีเดช ตามสมควรแก่วิสัยในสัมปรายภพนั้น ๆ เทอญ ฯ

กรมศิลปากร

๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๐

ปรารภ

เนื่องในการฌาปนกิจศพ นายเสี่ง มีเดช บิดาของภรรยาข้าพเจ้า ณวันที่ ๒๐ มีนาคม ศกนี้ ที่วัดมหาพฤฒาราม จังหวัดพระนครนั้น ภรรยาข้าพเจ้าปรารภกับข้าพเจ้าว่า ในการบำเพ็ญกุศลอุทิศให้แด่บิดาบังเกิดเกล้า ซึ่งได้ประกอบขึ้นด้วยความพร้อมเพรียงระหว่างญาติพี่น้อง แต่วันที่ล่วงลับเป็นลำดับมาก็ได้ร่วมมือด้วยทั้งกำลังกายและกำลังทรัพย์ตามส่วนตามอัตตภาพแล้ว แต่ใคร่จะพิมพ์หนังสือที่เป็นสาระขึ้นสำหรับบรรณาการแด่ท่านที่กรุณามาในวันฌาปนกิจ อันจะได้เป็นอนุสสาวรีย์ในการนี้ตามประเพณีนิยมด้วยอีกโสดหนึ่ง เพื่อสนองคุณตามกำลังที่ทำได้

ข้าพเจ้าเห็นใจภรรยาที่มั่นในกตัญญูและกัต-ตเวที ประกอบทั้งท่านผู้วายชนม์ก็ได้มีอุปการ-

คุณแก่ข้าพเจ้าเป็นอย่างดี จึงสนับสนุนเรื่องนี้และขอเข้าร่วมงานด้วย อันจะได้ผลดียิ่งขึ้นเมื่อช่วยกันเป็นสองแรง ฉะนั้นจึงได้จัดพิมพ์หนังสือเรื่อง "อสูรและยักษ์ต่างกันอย่างไร" ของท่านเสฐียรโกเศศ และ นาคะประทีปขึ้นเพื่อประโยชน์ดังกล่าวแล้ว

ข้าพเจ้าเห็นสมควรกล่าวถึงการได้มาแห่งหนังสือที่ระบุนามข้างบนนั้นไว้ณที่นี้ด้วย คือเมื่อข้าพเจ้ากับภรรยามีความเห็นพ้องกันในอันที่จะปฏิบัติดังปรารภข้างต้นแล้ว ข้าพเจ้าได้หา-รือถึงการหาหนังสือและการพิมพ์กับคุณหลวงสรรสารกิจ และ คุณบำรุงราชบทมาลย์ ซึ่งเป็นญาติกัน คุณหลวงสรรสารกิจช่วยตรวจค้นได้หนังสือเรื่อง "อสูรและยักษ์ต่างกันอย่างไร" ของท่านเสฐียรโกเศศ และ นาคะประทีป และส่งให้ข้าพเจ้าอ่าน ข้าพเจ้าพอใจในวรรณคดี ซึ่ง

ประสาททั้งความรู้ และ ความบรรเทิงนี้เป็นอัน มาก จึงขออนุญาตต่อท่านเจ้าของเพื่อจัดพิมพ์ขึ้น ท่านได้กรุณาอนุญาตโดยมิได้ลังเล และยิ่งกว่านั้นท่านยังได้ตรวจแก้ไขเพิ่มเติมให้ถึงซึ่งความสมบูรณ์ขึ้นอีกด้วย ส่วนคุณบำรุงราชบท-มาลย์ก็ได้รีบเร่งพิมพ์ให้แล้วเสร็จทันประสงค์ และได้ช่วยเหลือจัดการทุกอย่างที่การพิมพ์หนังสือนี้ต้องการ ทั้งนี้เป็นบุญคุณของท่านที่ออกนามมาแล้วทั้งหมด เป็นเอนกประการ ข้าพเจ้าและภรรยาขอเทอดไว้ด้วยความเคารพ

ในที่สุดการที่ข้าพเจ้าและภรรยาได้พร้อมใจกันสร้างหนังสือที่มีเรื่องอันเห็นได้ว่าเป็นเครื่องประดับปัญญาความรู้แก่ผู้ได้พบได้อ่านตามวิสัยของเรื่องให้แพร่หลายมากขึ้นตามส่วนนี้ แม้จะเป็นคุณเป็นประโยชน์ควรแก่อานิสงส์เพียงใด ก็ขออุทิศผลานิสงส์อันพึงจะได้ทั้งหมดนั้นให้แด่

ท่านผู้มรณะ เพื่อเป็นสมบัติสนองความเกษม สำราญทั้งปวง ซึ่งท่านจะพึงปรารถนาในสัมปรายะภพโน้น และแม้ท่านมีญาณวิถีใดก็ขอจงทราบในประติการคุณและรับบิตุพลีอันเล็กน้อยแต่โดยจงใจนี้แล้วอนุโมทนาด้วยเทอญ

วันที่ ๑ มีนาคม ๒๔๘๐

พระภักดีบรมนาถ

เพิ่ม ภักดีบรมนาถ

เรื่อง

อสูร และ ยักษ์ ต่างกันอย่างไร

ท่านที่เคยอ่านเรื่องรามเกียรติ์หรือเรื่องละคร ย่อมจะรู้จักได้ดีว่าอสูรและยักษ์มาร เป็นพวกอะไร พอขึ้นชื่อพวกเหล่านี้ ความนึกก็แล่นทันทีว่ามีรูปร่างกำยำใหญ่โต หน้าตาน่าเกลียดน่ากลัว ผมหยิกเขี้ยวงอกออกมานอกปาก ชอบกินคน ดุร้ายใจดำอำมหิต มีกำลังวังชามาก เอารักแร้หนีบช้างไปกินได้ข้างละตัว และเป็นศัตรูร้ายของเทวดาและมนุษย์ แต่ตามเรื่อง มักถูกมนุษย์ชั้นหัวหน้าฆ่าตายเสมอ, นาน ๆ จึงจะพบที่เป็นมิตรไมตรีกัน ถึงกระนั้นส่วนมากก็ด้วยความเผอิญได้เป็นพ่อตามนุษย์

ความเข้าใจในรูปร่างและลักษณะของอสูร และยักษ์มาร ดังข้างบนนี้ ออกจะเป็นการรวม ๆ กันไปว่า

เหมือนกัน เช่นเรียกทศกรรฐ์ว่า ราพณาสูรบ้าง พระยายักษ์ หรือ พระยามารบ้าง หรือตัวอย่างในเรื่องรามเกียรติ์ แห่งหนึ่งว่า "จึงมีพระราชบรรหาร แก่พิเภกขุนมารยักษี: แต่เราปราบหมู่อสุร ที่มันหยาบช้าอาธรรม์ บรรดาเป็นเสี้ยนแผ่นดิน ก็สุดสิ้นชีวาอาสัญ เสร็จศึกซึ่งปราบกุมภัณฑ์, ท่านนั้นจึงผ่านลงกา, เป็นเจ้าแก่หมู่อสูรศักดิ์ สืบวงศ์พงศ์ยักษ์ไปภายหน้า บำรุงไพร้พลโยธา เป็นมหาจรรโลงเลิศไกร"

ตัวอย่างที่นำมาอ้างนี้ มีทั้งอสูร, ยักษ์, มารและกุมภัณฑ์ กล่าวรวม ๆ กันไป: ไม่ปรากฏลักษณะอาการแตกต่างกันอย่างไร. ที่เรียกรวม ๆ กันนี้ ไม่ใช่มีแต่ฝ่ายเรื่องของเรา, ถึงเรื่องทางอินเดียก็ได้ความว่า มักเรียกรวม ๆ กันไปเหมือนกัน สักแต่ว่าถ้าเป็นศัตรูเทวดาและมนุษย์ ก็จัดให้เป็นอสูรและยักษ์ได้ทั้งนั้น ยกเว้นแต่มาร ซึ่งของอินเดียหมายความถึงกามเทพ ที่จริงอสูรและยักษ์ของเดิม มีความหมาย

ไม่เหมือนกันทีเดียว ย่อมมีลักษณะผิดแปลกกันอยู่ข้าง คือ เขาไม่รวมอสูรเข้าในพวกยักษ์มาร.

ในวรรณคดีสันสกฤต แบ่งพวกอมนุษย์ไว้สิบกำเนิด คือ—

วิทยาธร, อัปสร, ยักษ์, รากษส, คนธรรพ์, กินนร, ปีศาจ, คุหยัก, สิทธ และ ภูต.

ในหนังสือบาลีอภิธานัปปทีปิกา, นอกจากให้รายชื่อข้างบนนี้, ยังเพิ่มกุมภัณฑ์ขึ้นอีกกำเนิดหนึ่ง. และในหนังสือว่าด้วยศิลปในพุทธศาสนาของ Grunwedel ให้กำเนิดพวกอมนุษย์ไว้ ๖ เหล่า คือ นาค, รากษส, คนธรรพ์, ครุฑ, กินนร และ มโหรค (งูใหญ่ชะนิดหนึ่ง). ส่วนในคัมภีร์ลลิตวิสตร เติมเปรต, ปีศาจและกุมภัณฑ์เข้าด้วย. ในชินะศาสนาแบ่งเป็น ปีศาจ, ภูต, ยักษ์, รากษส, กินนร, กิมบุรุษ, มโหรคและคนธรรพ์.

ตามรายชื่อพวกอมนุษย์ที่แสดงมานี้ จะเห็นได้ว่าขาดชื่อ อสูร และมาร ที่ขาดไปเพราะอสูรชั้นเดิมเป็น

ต่างพวกกับยักษ์. ส่วนมารนั้น ดั่งได้อธิบายมาแล้ว เป็นชื่อหนึ่งของกามเทพ ที่เราใช้คำว่ามารในลักษณะว่าเป็นยักษ์ ก็เนื่องมาจากคติในพุทธศาสนา.

ต่อไปนี้ จะเล่าเรื่องราวของชนชาวหนึ่ง ซึ่งในประวัติศาสตร์ให้ชื่อว่าอริยกะ เป็นเรื่องตั้ง, จึงจะได้ความชัดเจนขึ้นว่าอสูรกับยักษ์นั้น มีกำเนิดผิดกันอย่างไร.

ชนชาวอริยกะนั้น หมายถึงมนุษย์ในดึกดำบรรพ์พวกหนึ่ง ซึ่งยกเข้าไปตั้งหลักแหล่ง อยู่ในอินเดียแล้วมีเชื้อไขสืบต่อกันมาจนทุกวันนี้ ได้แก่พวกแขกชาวฮินดู นักปราชญ์ฝรั่งได้สอบสวนค้นคว้าในทางหลักภาษาและวรรณคดีที่เก่าแก่ที่สุดของอินเดีย คือคัมภีร์พระเวท เอาไปสอบเทียบกับของฝรั่งและของเปอร์เซีย แล้วลงสันนิษฐานยุติความเห็นว่า ภาษาฝรั่งที่ใช้พูดกันอยู่ในยุโรปเป็นส่วนมากก็ดี ภาษาเปอร์เซียรุ่นเก่าก็ดี และภาษาสันสกฤตก็ดี ย่อม

มีกำเนิดสืบมาจากภาษาของชนชาวหนึ่ง ในสมัยดึกดำบรรพ์ ซึ่งเขาให้ชื่อว่า ภาษาอริยกะ หรือต่อมาเปลี่ยนเป็นภาษาอินเดียยุโรป. เพราะฉะนั้นถ้าว่ากันในทางภาษา ชนชาวต่าง ๆ ในยุโรป,อินเดีย และเปอร์เซีย ส่วนมากย่อมจะมีเชื้อสายร่วมเผ่าพันธุ์กันมาแต่เดิม. แต่โดยเหตุที่แยกย้ายกันไปอยู่ในแดนต่าง ๆ ห่างเหินจากกันไปไกล เป็นเวลาล่วงมาช้านานหลายพันปี แล้วต่างพวกไปผสมเข้ากับชนชาวอื่นอีกทั้งดินฟ้าอากาศตลอดจนเหตุการณ์อื่น ๆ เป็นปัจจัยให้ชนชาวอินเดียยุโรป มีลักษณะผิวพรรณผิดแผกแตกต่างพวกต่างพ้องกัน จนในปัจจุบันนี้ จะเรียกว่าต่างกันก็ควรอยู่ เพราะถูกผสมกันหมดแล้ว จนผิวเนื้อของชาวอินเดียไม่ขาวเท่าฝรั่ง ทั้งภาษาที่ใช้พูดก็อาจยืมเอาไปปนกันได้, จะถือว่าพูดภาษาไหนก็เป็นชาวเจ้าของภาษานั้นไม่ได้เสียแล้ว.

ย้อนกล่าวสมัยดึกดำบรรพ์ ชนชาวอินเดียยุโรป

นี้อีกหนึ่ง ได้ชื่อแยกโดยฉะเพาะในทางภาษา และประวัติศาสตร์ว่าพวกอินเดียอิหร่าน อพยพจากลำเนาเดิมซึ่งจะเป็นที่ไหนในเวลานี้ ทราบไม่ได้ชัด ลงไปสู่ดินแดนเหนือประเทศเปอร์เซีย แล้วเกิดแตกออกเป็นสองสาขา: สาขาหนึ่งแยกไปอยู่แดนอิหร่าน หรือเปอร์เซียเวลานี้ ได้แก่ชาวอิหร่านหรือเปอร์เซีย อีกสาขาหนึ่ง แยกไปอยู่ในแดนตะวันตกเฉียงเหนือ แห่งอินเดีย คือ ลุ่มน้ำสินธุ ได้แก่ชาวอริยกะหรือฮินดู.

ที่ชนชาวอินเดียอิหร่าน แยกย้ายกันไป คนละทางเกิดเป็นสองสาขาขึ้นนั้น มีเค้าเรื่องปรากฏอยู่ในคัมภีร์พระเวทของชาวอริยกะ และในคัมภีร์เซนอะเวสตะของชาวอิหร่านกล่าวไว้คล้ายคลึงกัน, แต่ว่าเป็นไปในอาการอันตรงกันข้าม คือในพระเวทกล่าวว่า พวกเทพมีพระอินทร์เป็นบดีหรือหัวหน้า ต้องสู้รบขับเคี่ยวกับพวกอสูรเสมอมา และกล่าวว่าเทพและอสูรเป็นพี่น้องร่วมชนกเดียวกัน คือเป็นเหล่ากอพระกัศยป

ประชาบดี แต่ต่างมารดา. พวกเทพเกิดจากนางอทิติ จึ่งได้ชื่อว่าอาทิตย์ (ในพระเวทแบ่งเทพไว้สามพวกๆ ละสิบเอ็ดองค์ รวมด้วยกันเป็นสามสิบสามองค์ เรียกว่า ไตรทศเทพ คือพวกอาทิตย์เทพ สถิตแดนอากาศ มีพระวรุณหรือพิรุณเป็นหัวหน้า, พวกรุทรเทพ สถิตแดนระหว่างอากาศกับแผ่นดิน เรียกว่าแดนอันตริกษะ เป็นที่อยู่ของอัปสร, วิทยาธร และคนธรรพ์ มีพระพายเป็นหัวหน้า, พวกวสุเทพ สถิตพื้นแผ่นดิน มีพระเพลิงเป็นหัวหน้า, ในคัมภีร์ปุราณะ กำหนดเทพทั้งสามพวกนี้ให้มีกำเนิดจากนางอทิติ) ส่วนพวกอสูรเกิดจากนางทิติและนางทนุ จึ่งได้ชื่อว่าแทตย์และทานพ พวกเทพเป็นผู้มีใจดี แต่ชอบเสวยน้ำเมาชะนิดหนึ่ง ทำจากเถาไม้เรียกว่าโสม นัยว่าเอาไปคั้นน้ำแล้วหมักไว้จนเกิดธาตุเมา ผิดกับพวกอสูรซึ่งว่าเป็นผู้ดุร้ายใจบาปหยาบช้า แต่ว่าไม่กินน้ำโสม.

คราวนี้ ถ้าว่าตามเรื่องในคัมภีร์เซนอะเวสตะของ

ชาวอิหร่าน จะได้ความเป็นทำนองเดียวกัน, แต่ความกลับกันตรงข้าม ในนั้นเรียกพวกที่ใจดีมีลักษณะสูงว่าอสุระ, และเรียกพวกใจบาปหยาบช้าว่าเทวะ ซึ่งมีหัวหน้าชื่อพระอินทร์เป็นนักเลงขี้เมา ชอบกินน้ำโสมคราวละมาก ๆ จนมีคติต่อมาว่า ถ้าจะถวายสังเวยแก่พระอินทร์ อะไรไม่โปรดยิ่งไปกว่าน้ำโสม, จึ่งได้มีพิธีถวายน้ำโสมแด่พระอินทร์เป็นพิเศษ เรียกว่า โสมยัชญ และเมื่อพระอินทร์เสวยเข้าไปแล้ว ในคัมภีร์เซนอะเวสตะกล่าวว่า มักโว โอ่อวด และเอะอะเทียวเกะกะระราน.

(น้ำโสมที่ว่าพวกเทพชอบกินนั้น ชาวอิหร่านก็มีเหมือนกัน เรียกว่าโหม เป็นน้ำเมาสำหรับใช้ในการพลีกูณฑ์ เห็นจะไม่ใช้กินอย่างของชาวอริยกะ, เทวดาของเราชอบดื่มน้ำทิพย์ ไม่กล่าวว่า ดื่มน้ำโสมเลยบางทีโสมจะกลายมาเป็นน้ำเหล้าที่เราเรียกว่าน้ำจัณฑ์กระมัง, เพราะจัณฑ์ กับ จันทร์ออกเสียงอ่านในภาษา

ไทยเหมือนกัน และคำว่าโสมนั้นก็มีความหมายในกาลต่อมาว่าพระจันทร์)

ตามเรื่องที่เล่ามานี้ น่าจะเห็นได้ทันทีว่า ชาวอริยกะและชาวอิหร่านคงเป็นญาติวงศ์พงศ์พันธุ์กันมา. ต้นเหตุที่ต้องแยกแตกจากกันไป เพราะด้วยอะไรทราบไม่ได้แน่ แต่มีผู้ลงความเห็นอยู่อย่างหนึ่ง ซึ่งก็น่าฟังอยู่บ้าง ว่าต้นเหตุคงเกิดเพราะอสูร ซึ่งเป็นบรรพบุรุษชาวอิหร่าน ไม่ชอบนิสสัยขี้เมาเกเรเป็นพาลของพวกเทพ ซึ่งเป็นบรรพบุรุษชาวอริยกะ, จึงเกิดเป็นศัตรูสู้รบกันขึ้น ที่เรียกในเรื่องเทพนิยายว่าเทวาสุรสงคราม ถ้าจะฟังเอาเค้าความในเรื่องราวท้าวสักกะหรือพระอินทร์ ที่กล่าวไว้ว่าสวรรค์ชั้นดาวดึงษ์ ซึ่งเป็นที่สถิตของเทวดานั้น เดิมเป็นพิภพของพวกอสูร พวกเทวดามีพระอินทร์เป็นหัวหน้า คิดเห็นว่าสถานที่นั้น ควรเป็นที่อยู่ของเทวดามากกว่า จึงแย่งเอาเสีย โดยคิดอุบายมอมเหล้าพวกอสูรจนมึน

เมา แล้วช่วยกันจับพวกอสูรที่เท้า พุ่งลงมหาสมุทร์ ให้ศีร์ษะตำลงไปก้นบึ้ง (อุทฺธํปาโท อวํสิโร) ไปตกอยู่ในบาดาลใต้เขาพระสุเมรุ ซึ่งต่อมาได้เป็นอสูรพิภพที่อยู่ของพวกอสูร นัยว่ากลับเป็นที่สนุกสนานปานเมืองสวรรค์ชั้นดาวดึงษ์เหมือนกัน. เมื่อพวกอสูรสร่างเมาพ้นสติแล้ว ก็เห็นโทษแห่งการดื่มสุรา จึงไม่ดื่มสุราอีกต่อไป, เหตุฉะนั้น จึงได้ชื่อว่าอสุระหรืออสูร ครั้นเมื่อมาระลึกถึงสวรรค์ที่พวกเทพแย่งเอาไปพวกอสูรก็คิดแค้นใจ จึงยกพวกขึ้นไปรบกับพวกเทพอยู่บ่อย ๆ ซึ่งในเรื่องว่าอสูรเป็นพาล ยกพวกขึ้นไปราวีต่อแย ที่แท้ดูเหมือนเทวดาผู้มีอารยธรรมเสียอีกไปเกเรแก่พวกอสูรก่อน. เรื่องยังไม่หยุดอยู่เท่านี้: ท้าวไพจิตราสูรหรืออีกนัยหนึ่งว่าเนวาสิกาสูร ซึ่งเป็นหัวหน้าพวกอสูร มีธิดาหนึ่งชื่อสุชาดา, ต้องการจะให้มีคู่ในหมู่พวกอสูรด้วยกัน. พระอินทร์ก็เป็นเจ้าเจ้าการคิดเห็นว่าไม่ได้ ไม่สมควร: ผู้ที่ควรได้นาง

สุชาดา ต้องเป็นพระอินทร์เอง โดยอ้างเหตุว่าชาติก่อนนางสุชาดาเคยเป็นคู่กันมา. พระอินทร์จึงแปลงกายเป็นอสูรเฒ่าเข้าไปอยู่ในโรงพิธีที่เลือกคู่, พอได้ท่าก็คว้าอุ้มนางสุชาดาเหาะหนีไป, ซ้ำก่อนหน้าที่จะหนีไป ยังเยาะเย้ยส่งให้อีกด้วย นี่ก็เห็นได้ว่าพระอินทร์ถืออำนาจเป็นธรรม สมดังพวกอสูรกล่าวหา ว่าพวกเทพที่ยกตนว่าเป็นอารยชนนั้นเป็นพาลเต็มตัว.

ในเรื่องเทพและอสูรช่วยกันกวนน้ำอมฤต ดังมีแจ้งอยู่ในคัมภีร์รามายณะของวาลมีกิ ก็มีเค้าเข้ารูปเรื่องนี้อีก. คือขณะเทวดากับอสูรกำลังช่วยกันกวนเกษียรสมุทรให้เกิดเป็นน้ำอมฤตขึ้นนั้น เกิดมีนางวารุณีหรือสุราเทวี คือเทพธิดาแห่งสุรา ผุดขึ้นมาจากกลางเกษียรสมุทร ซึ่งพวกเทพแย่งเอาไปได้. พวกเทพจึงถูกพวกอสูรขนานชื่อให้ว่า สุระ คือดื่มสุราเข้าไปแล้วก็มีใจกล้า กลายเป็นมีใจอย่างเทวดา (ที่พูดมานี้เป็นแต่ความเห็น รูปศัพท์ว่า สุระ จะแปลว่าอะไรแน่

เป็นอีกเรื่องหนึ่ง) แต่ว่าความหมายที่เข้าใจกันในปัจจุบัน ขึ้นชื่อว่าอสูรแล้ว ก็ต้องเกี่ยวกับเรื่องพาลเกะกะถืออำนาจเป็นธรรม เป็นการตรงกันข้ามอีก.

เมื่อชาวอริยกะพวกหนึ่งได้แก่พวกเทพ เกิดขัดใจขึ้นกับชาวอริยกะอีกพวกหนึ่ง ได้แก่พวกอสูรแล้ว, ก็ต่างเป็นศัตรูและแยกพวกกันไป. เหตุนี้ในเรื่องเทพนิยายของอินเดีย จึงมีเค้าว่า อสูรเป็นพวกมีศักดิ์และลักษณะสูง. ในชั้นเดิม รูปร่างหน้าตาอสูร เห็นจะเหมือนพวกเทพ คงไม่น่าเกลียดน่ากลัวเหมือนอย่างที่ถูกให้เข้าใจกัน. มิฉะนั้น อสูรคงไม่มีลูกสาวสวยเสมอ จนได้เป็นเมียเทวดาและมนุษย์ เช่นนางสุชาดาที่เล่ามาแล้ว ก็ว่า "มีรูปร่างสวย มีผิวพรรณดุจทองคำ ประกอบด้วยรูปสิริอันไม่สาธารณทั่วไป" คือมีผิวเนื้อเหลืองอ่อยอย่างพวกไทยพวกจีน (ที่จริงควรจะขาวจั๊วก เพราะเป็นพวกอินเดียยุโรปเดิม) ไม่ใช่สีเขียวอี๋หรือดำปี๋ดอย่างยักษ์. นางอุษาธิดาท้าวพาณา-

สูรหรือกรุงพาณ ในเรื่องอุณรุทก็ว่ารูปร่างสวยผิวเนื้อเป็นทองอีก เพราะนางอุษานั้น "วิไลลักษณ์แฉล้มแช่มช้อย แน่งน้อยน่ารักหนักหนา ผิวพรรณผุดผ่องดั่งทองทา ทางจริตกิริยาจำเริญใจ" ไม่ใช่มีกิริยายักษ์เสียเลย. ถึงในนารายณ์สิบปางของเก่า ก็ว่าอสูรคือพวกพรหมที่ใจบาป ต้องจุติไปเป็นอสูร เช่นสังขอสูร อสูรมัจฉา และทศกรรฐ์เองก็ว่ามีเชื้อสายมาจากพรหม.

เมื่อชาวอริยกะ ซึ่งมีพระอินทร์เป็นหัวหน้า หรือนับถือพระอินทร์เป็นเทพบดี แยกกันกับพวกอิหร่านแล้ว(ศาสตราจารย์มักยมิลเลอร์ว่า เหตุที่แตกสามัคคีเพราะวิวาทกันในเรื่องเพาะปลูกและลัทธิศาสนา คือแต่เดิมมาต่างนับถือพระพิรุณเป็นเทพบดี ภายหลังชาวอริยกะหันไปนับถือบูชาพระอินทร์เสีย ชาวอิหร่านจึงได้แยกพวกไป) ก็พากันยกเข้ามาถึงแดนลุ่มน้ำสินธู และก็เป็นธรรมดาที่พวกไปอยู่ใหม่ย่อมต้องไป

แย่งเอาที่ทางของมนุษย์พวกก่อน ที่เป็นเจ้าของถิ่นนั้นอยู่ก่อน จึ่งต้องมีการสู้รบฆ่าฟันกันขึ้น พวกเจ้าของถิ่นเดิมในที่นี้ ในพระเวทเรียกว่าพวกทัสยุ ความเดิมแปลว่าประชาชน, แต่ล่วงมาในสมัยพระเวท กลายเป็นมีความหมายฉะเพาะพวกเจ้าของถิ่น ซึ่งมีผิวดำจมูกแบนรั้น อันเป็นศัตรูของเทวดาและมนุษย์, ผิดกับชาวอริยกะ ซึ่งมีผิวขาวจมูกโด่ง ต่อมา ทัสยุกลับมีความหมายกว้างออกไปอีก กินความถึงชาวป่าเถื่อนทั่ว ๆ ไป ซึ่งในภาษาบาลีเรียกว่า มิลักขะ, กล่าวว่ามีนิสสัยกักขละ ชอบกินเนื้อดิบ และพอใจแต่ในการฉกลักทำร้ายในเมื่อเผลอ, จึ่งเป็นพวกที่ไม่มีใครคบค้าสมาคมด้วย แล้วคงจะกลายมาเป็นคำว่าทาส อีกทีหนึ่ง.

เมื่อชาวอริยกะยกเข้าไปถึงลุ่มน้ำสินธุ (ในภาษาสันสกฤตเรียกว่า ปัญจนัทยเทศ หรือที่เรียกเป็นสามัญว่า ปัญจนที ในปัจจุบันเรียกว่า ปัญจาป) ก็

ต้องสู้รบกับพวกทัสยุ เพื่อขับไล่ให้ไปที่อื่นเรื่อยเป็นลำดับมา. ภายหลังชาวอริยกะคงมีจำนวนมากขึ้น, การเลี้ยงชีพจะไม่อุดมสมบูรณ์สะดวกสบายเหมือนแต่ก่อน หรือว่าจะเป็นเพราะเหตุอื่นก็ทราบไม่ได้ชัด จึ่งได้มีบางพวกอพยพออกจากแดนนั้นย้ายหน้าไปทางทิศตะวันออก หย่อยกันไปเป็นหลายก๊กและหลายคราว เป็นระยะเวลานานตั้งพันปี ในที่สุดถึงแดนซึ่งต่อมาเรียกว่ามัธยมประเทศ อันมีทุ่งกว้างใหญ่สมควรแก่การเพาะปลูก เพราะดินฟ้าอากาศร้อนอ้าวและชุ่มชื้นเหมาะแก่การเช่นนั้น ก็ตั้งภูมิลำเนาลงและให้ชื่อทุ่งใหญ่นั้นว่า ทุ่งกุรุ (กุรุเกษตร) กุรุ คำนี้คงเป็นชื่อบรรพบุรุษหรือหัวหน้าชาวอริยกะคนหนึ่ง ที่เอามาใช้ขนานชื่อทุ่งนั้น. ส่วนดินแดนที่อยู่ห่างทุ่งกุรุออกไปโดยรอบ ก็มีชาวอริยกะพากันอพยพไปตั้งภูมิลำเนา อยู่ประปรายตลอดไป, จนดินแดนตอนที่เรียกว่าทุ่งกุรุได้เป็นอาณาเขตต์ย่านกลาง คือมัธยม

ประเทศแห่งชาวอริยกะ, และได้ชื่อตามคัมภีร์มนูธรรมศาสตร์ว่าอารยวรรต แปลว่า แดนแห่งอริยะ.

เมื่อชาวอริยกะตั้งภูมิลำเนาเป็นถิ่นฐาน ทำการเพาะปลูกลงในแดนมัธยมประเทศแล้ว. ก็คงจะได้ใช้มนุษย์ป่าเถื่อนเจ้าของถิ่น ที่ยอมตนไม่สู้รบด้วย เป็นคนทำงานหนักต่างๆ เพราะฉะนั้น ชาวที่ยอมตนให้เขาใช้แรงอย่างปศุสัตว์ หาความเป็นไทยแก่ตนไม่ได้จึงถูกเรียกว่า ทาส, และถูกเหยียดว่าเป็นพวกเลวทรามจะร่วมสมาคมกับชาวอริยกะไม่ได้. ก็และการที่ชาวอริยกะขยายอาณาเขตต์ออกไป ยิ่งกว้างขวางเพียงใด ก็ย่อมพบชนชาวอื่นมากขึ้นเพียงนั้นเป็นธรรมดาในชนชาวต่าง ๆ ที่พบใหม่ ถ้ามีลักษณะแปลกไปกว่าที่เคยพบมาแล้ว ก็เห็นจะให้ชื่อต่าง ๆ แล้วแต่เหตุ ชื่อพวกมนุษย์ที่ถือว่าไม่ใช่คน เช่น วิทยาธร, อับสร, คนธรรพ์, กินนร, สิทธ, คุหยัก, และอื่น ๆ ซึ่งมีอยู่ในวรรณคดีอินเดียนั้น, ถ้าความเดิมไม่ใช่เป็นเรื่อง

นักเล่าเดานึกเอาเอง เป็นอย่างเทพนิยาย ก็เห็นจะเพ่งเล็งถึงมนุษย์ชาวต่าง ๆ ซึ่งไม่ใช่ชาวอริยกะ ที่อยู่เรี่ยรายกันไปตามหุบห้วยเขาในอินเดียมาแต่เดิม แต่พวกเหล่านี้ จะไม่ได้ทำการขัดขวางการแผ่อำนาจแห่งชาวอริยกะกี่มากน้อย, ว่าโดยเรื่อง จึ่งไม่ปรากฏว่าดุร้ายอะไรนัก. ได้มีผู้ออกความเห็นว่า วิทยาธรเห็นจะเป็นพวกมีวิชาเล่นกลเก่ง. ส่วนอัปสรและคนธรรพ์ เห็นจะเป็นพวก บรรพบุรุษ แห่งชาวที่อยู่ตามไหล่เขาหิมาลัยทุกวันนี้ ซึ่งนัยว่ามีรูปร่างหน้าตาสวย, เสียงเพราะ, และความประพฤติศีลธรรมระหว่างหญิงชาย จะไม่สู้ถือเคร่งครัดกันนัก. หญิงชายที่ได้เสียกันเองเป็นสามีภริยากัน จึ่งเรียกว่าแต่งงานกันอย่างวิธีคนธรรพ์ (คานธรรพวิวาห์) ชรอยชาวอริยกะจะได้มนุษย์เหล่านี้ มาเป็นพวกบำรุง บำเรอ ความสุขของตนอยู่บ้าง จึ่งเกิดมีเรื่องราวกล่าวเป็นเชิงเทพนิยายว่า อัปสรเกิดขึ้นในคราวกวนน้ำอมฤต และเป็น

นางฟ้าสำหรับบำเรอเปรอสุขพวกเทพทั่วไป. ส่วนคนธรรพ์ก็เป็นพวกขับร้องของเทพ แต่เรื่องคนธรรพ์และกินนรนั้นได้กล่าวไว้ในที่อื่นแล้ว. ในที่นี้จะขอเล่าถึงพวกสิทธ และ คุหยัก แซกไว้สักเล็กน้อย.

สิทธ หรือที่เราเรียกว่านักสิทธ หรือสิทธานั้น ว่าตามเรื่องราวของอินเดีย, ก็เป็นอมนุษย์จำพวกหนึ่งยกย่องกันว่าเป็นผู้มีใจดี มีที่อยู่ทางเหนือแถวเทือกเขาหิมาลัย, ชอบเหาะลอยไปลอยมา จะนึกไปไหนก็ไปได้ในทันที. บางที สิทธ จะเป็นพวกชาวเขาอยู่ในที่สูง ไม่เกี่ยวข้องกับการแผ่อำนาจแห่งชาวอริยกะ, และชาวอริยกะก็จะนับถือว่าเป็นผู้ทรงคุณในวิชาความรู้ ไม่ชอบเกี่ยวข้องพ้องพานกับใคร, สิทธจึงกลายเป็นมีความหมายกินไปถึงฤาษี มุนีด้วย จนแยกกันไม่ออก อย่างที่เราเรียกเรื่อยเจื่อยว่า "ฤาษีสิทธ พิทยาธรคนธรรพ์" ฉะนี้

คุหยัก ซึ่งไม่ปรากฏว่ามีอยู่ในวรรณคดีของเรา

มาแต่เดิม, แปลตามรูปศัพท์ว่า ผู้ซ่อนตัว บางทีจะเป็นมนุษย์ที่ขุดหาโลหธาตุ ซึ่งบัดนี้สูญเสียแล้ว. ในตำนานปรำปรา ของอินเดีย บอกว่า คุหยักเป็นบริวารท้าวกุเวร สำหรับใช้เฝ้าทรัพย์ใต้ดิน. คุหยักนี้บางแห่งว่า มีรูปเป็น ครึ่งม้า ครึ่งนก, ซ้ำบางที เรียกว่าคนธรรพ์, ในบางแห่งว่ารูปร่างดุร้ายน่ากลัว, แต่ในบางแห่ง ก็ว่า มีรูปร่าง เป็นแสง รุ่งเรือง อย่างเทวดายุตติให้แน่ไม่ได้. มนุษย์ที่ตายไปในสงคราม, แต่ไม่ใช่ตายเพราะความกล้าหาญ หรือความขลาด, จะไปเกิดในโลกคุหยัก กล่าวว่าเป็นโลกอยู่ใต้ดิน ถัดยมโลกขึ้นมาชั้นหนึ่ง.

จะกล่าวเรื่องชาวอริยกะต่อไป ในกาลต่อมา เมื่อชาวอริยกะ อพยพเข้าไปอยู่ในมัธยมประเทศแล้ว ก็เรียกดินแดนตอนใต้ ซึ่งอยู่ถัดเทือกเขา วินธัยลงไปว่าทักษิณาบถ ฝรั่งเรียกว่า Deccan คำว่า ทักษิณา ตามปกติแปลว่าทิศใต้, ความเดิมแปลว่าขวามือ, ทำนอง

จะเป็นเพราะชาวอริยกะ เมื่อออกจากลุ่มน้ำสินธู ยกเข้าไปในมัธยมประเทศ ย่อมบ่ายหน้าสู่ตะวันออกเรื่อยเป็นลำดับ จึ่งเรียกดินแดนทางใต้ว่า ทักษิณ แปลว่าขวามือ, เรียกทิศเหนือว่า อุดร แปลว่าซ้ายมือหรือที่สูง เพราะมีเทือกเขาหิมาลัยเป็นพืดไป, เรียกทิศตะวันออกซึ่งอยู่เบื้องหน้าตนว่า บูรพา แปลว่าข้างหน้า, และเรียกทิศตะวันตกซึ่งตนให้หลังมาแล้วว่า ปรจิม แปลว่าเบื้องหลัง.

อันแดน ทักษิณาบถนี้ ในชั้นต้น ชาวอริยกะยังไม่ได้ล่วงล้ำ ยกลงไป ถึงไหน จะมีอยู่บ้าง ก็เห็นจะฉะเพาะพวกฤษีชีไพร, เพราะเขาวินธัยมีลูกเขาอันใหญ่สลับซับซ้อนกันหลายชั้น สะกัดกั้นเป็นทิวไปตั้งแต่ทิศตะวันตก แล้ววกขึ้นเหนือทีละน้อยละน้อย ไปสุดลงทางทิศตะวันออกเกือบจดทะเลเบงคอล. การไปมาระหว่างมัธยมประเทศกับทักษิณาบถ ย่อมไม่สะดวกเพราะมีป่าดงพงชัฏกอบด้วยภัยอันตรายขวางอยู่ ถือ

กันว่า เป็นที่อยู่แห่งหมู่ยักษ์รากษสและมนุษย์คล้ายลิง. ตามตำนานว่า ชาวอริยกะคนแรกที่นำวิชาและลัทธิศาสนาของชาวอริยกะไปเผยแผ่ คือ ฤษีอคัสตย์ (ฤษีอังคต อาจารย์พาลีในเรื่องรามเกียรติ์, หรือ อัคตะดาบสในพระราชนิพนธ์รัชชกาลที่ ๔ เรื่องพระรามเดินดง, หรืออัคตะดาบสในโคลงเรื่องรามเกียรติ์) กล่าวว่าแต่เดิมนี้ เขาวินธัยมีความฤษยาเขาหิมาลัย, ร้องขอให้พระสุริยเทพ มาโคจรรอบทิวเขาแห่งตนเหมือนที่เคยเดินเวียนรอบเขาพระสุเมรุฉะนั้น. พระสุริยะไม่ยอม, เขาวินธัยมีความโกรธ ชะเง้อหัวหรือยอดเขาให้สูงเยี่ยมเหนือเขาหิมาลัย และเขาพระสุเมรุ เพื่อบังพระสุริยะมิให้ส่องแสงไปถึง หวยเทพตกใจพากันไปร้องทุกข์ต่อฤษีอคัสตย์ ซึ่งเป็นอาจารย์เขาวินธัย. ฤษีอคัสตย์จึ่งสั่งให้เขาวินธัยลดต่ำลง เพื่อให้ฤษีอคัสตย์ข้ามไปสู่ทักษิณาบถได้สะดวก, แล้วสั่งให้คงต่ำอยู่ต่อไปจนกว่าฤษีอคัสตย์จะกลับมา. เหตุฉะนี้

เขาวินธัยจึ่งจำเป็นต้องต่ำกว่าเขาหิมาลัย ตรายเท่าทุกวันนี้. พิเคราะห์เรื่อง บางทีฤษีอคัสตย์จะเป็นชาวอริยกะคนแรก ที่พบหนทางลัดไปสู่แดนทักษิณาบถได้สะดวกกว่าทางอื่น. เพราะฤษีอคัสตย์ เป็นผู้ที่พวก ทราวิฑนับถือมาก ว่าเป็นผู้นำความเจริญมีวิชาหนังสือและศิลปศาสตร์ต่าง ๆ ไปสั่งสอนให้, จึ่งนับว่าฤษีอคัสตย์เป็นปฐมาจารย์แห่งพวกทราวิฑ ซึ่งถูกเหมาว่าเป็นพวกรากษส. ซ้ำในคัมภีร์ปุราณะ ก็กล่าวว่าฤษีอคัสตย์เป็นโอรสพระปุลัสตย์ประชาบดี (ลัสเตียนในเรื่องรามเกียรติ์) นับว่าร่วมสายโลหิตบรรพบุรุษเดียวกันกับพวกรากษสเสียด้วย.

(ฤษีอคัสตย์นี้ ในคัมภีร์มหาภารตเล่าว่า ท่านได้เห็นบรรพบุรุษของท่านต้องถูกแขวนเท้าห้อยอยู่ในขุมนรกชื่อ ปุต และถ้าจะช่วยบรรพบุรุษเหล่านั้นให้พ้นทุกข์. ท่านจะต้องมีภรรยาจนเกิดบุตร. ฤษีอคัสตย์จึงเอาส่วนลักษณะความงามที่สุดอันมีอยู่ในสัตว์ทั้งหลาย

มารวมกัน และชุบขึ้นเป็นทาริกาแล้วลอยเอาไปไว้ในปราสาทท้าววิทรรภ ให้เป็นราชธิดาของท้าวองค์นั้น. เมื่อราชธิดาเจริญวัยเป็นสาวแล้ว ฤษีอคัสตย์ก็ไปขอต่อท้าววิทรรภ เพื่อรับมาเป็นภรรยา. ท้าววิทรรภจำพระทัยยกให้เพราะกลัวถูกฤษีอคัสตย์สาป ราชธิดาองค์นั้นจึงได้มาเป็นภรรยาฤษีอคัสตย์ มีชื่อว่า นางโลปามุทรา. เพราะสัตว์ต่าง ๆ ต้องเสีย (โลปะ) ส่วนความงามอันเป็นพิเศษ (มุทรา) ของตน, เช่นกวางเสียดวงตาอันงาม เป็นต้น ให้แก่นางเสียแล้ว.)

อันที่จริงดินแดนทักษิณาบถ ย่อมเป็นที่อยู่แห่งมนุษย์ที่ไม่ใช่ชาวอริยกะ, จะแบ่งอย่างคร่าว ๆ เป็นสองพวก. พวกหนึ่งเป็นชาวป่าชาวเขาอันเป็นเจ้าของถิ่นเดิม อยู่กระจัดกระจายทั่วไป, อีกพวกหนึ่งมีความเจริญแล้ว รวมเรียกกันว่าทราวิฑ.

ในจำพวกเจ้าของถิ่นเดิม ย่อมมีชาวป่าเถื่อนอนารยชน ซึ่งยังเหลืออยู่ในปัจจุบันนี้, มักอยู่ตามป่า

เขาห่างไกลออกไปจากหมู่บ้านที่ประชุมชน ขาดคมนาคมและการวิสาสะกับชาติอื่นที่เจริญกว่า จึงยังเป็นป่าเถื่อนอยู่. ที่เป็นดังนี้ คงเนื่องด้วยเหตุที่บรรพบุรุษ จะถูกศัตรูซึ่งเป็นชาติอื่นรุกรานย่ำยี จึงพากันหนีไปอยู่เสียในที่ห่างไกลไปมายาก ไม่ต้องการคบค้าสมาคมกับคนภายนอก, และคงสืบลักษณะเหมือนเดิมตลอดมา. มนุษย์ป่าเถื่อนมีลักษณะดังกล่าวนี้ ย่อมมีอยู่ทั่วไปไม่ว่าดินแดนประเทศไหน และมีชื่อต่าง ๆ กันตามท้องถิ่น.

บางพวกคงมีรูปร่างน่าเกลียดน่ากลัว มีความเป็นไปต่ำช้าสามานย์น่าขยะแขยง, จึงเรียกว่าภูตบ้างปีศาจบ้าง. พวกภูตก็เห็นจะเป็นมนุษย์ป่าเถื่อนที่กลัวคนชอบออกหากินในเวลาค่ำคืนเวลากลางวันซ่อนตัวเสียไม่ให้ใครเห็น. แต่ความเข้าใจของประชาชนอินเดียถือว่าภูตเป็นผีชะนิดตายโหง ถ้าไม่ได้ฝังหรือเผาตามลัทธิประเพณี, ก็จะเป็นผีที่ดุร้ายมาก. ส่วนปีศาจก็คง

เป็นพวกที่ชอบกินเนื้อศพ และชอบหากินตามป่าช้า, ซึ่งในเวลานี้ก็ยังมีอยู่ เช่นพวกอโฆริในอินเดียเป็นต้น.

(อโฆริ เป็นนักบวชจำพวกหนึ่ง กินเนื้อศพมนุษย์และสัตว์ (ยกเว้นม้า) คูธ และสิ่งเน่าเหม็นโสมม. ที่ประพฤติเช่นนี้ เพราะเข้าใจว่าจะเป็นที่โปรดปรานแห่งเจ้าแม่กาลี ถือว่าเจ้าแม่กาลีโปรดรับบูชาสิ่งที่เกี่ยวกับเลือด. ประชาชนย่อมมีความเกลียดกลัวนักบวชพวกนี้ ถือว่ามีอำนาจให้ร้ายได้ และทำคนตายให้กลับเป็นขึ้นก็ได้. ตามปกตินักบวชอโฆริ ไปไหนมักเปลือยกาย ถือกระโหลกศีร์ษะคนเป็นภาชนะใช้สรอยและถือไม้เท้าที่มีหนาม. บางคนก็ใส่ตุ้มหูขนาดเล็ก. ส่วนอาหาร น้ำ ตลอดจนเหล้า เอาบรรจุรวมกันไว้ในกระโหลก. แสดงว่าไม่อาลัยในความเป็นอยู่แห่งมนุษย์วิสัยเสียแล้ว.)

คำว่าภูตและปีศาจ บางทีในชั้นเดิมจะเป็นชื่อชนชาวหนึ่งโดยฉะเพาะ แต่อาศัยที่พวกเหล่านี้มี

ความประพฤติน่าขยะแขยงควรกลัว จึ่งกลายเป็นคำธรรมดาหมายความว่าผี เรียกรวม ๆ กันไป. เพราะคำว่าปีศาจนี้ ได้ความว่าเป็นชื่อชาวแคว้นทรทิศสถานอยู่เหนือแคว้นกัศมีระ. ภาษาที่ใช้พูดกัน เรียกว่าภาษาปีศาจ. ถ้าเช่นนั้น คำว่าปีศาจเดิมทีเดียวน่าจะเป็นชื่อชนชาวหนึ่ง ภายหลังขยายให้กินความแปลไปถึงพวกผีที่ถือกันว่าชอบกินเนื้อดิบ.

ชนชาวอินเดียภาคใต้อีกพวกหนึ่ง คือพวกทราวิฑ, ไม่ใช่ป่าเถื่อนเหมือนพวกที่กล่าวไว้ข้างต้น เพราะมีความเจริญอย่างสูงอยู่แล้วส่วนหนึ่ง, ได้รวบรวมกันเป็นปึกแผ่นปกครองกันมาเป็นประเทศ ชาติ อยู่แล้วช้านาน. แต่ว่าสมัยโบราณ ไม่สู้ได้ติดต่อกับชาวอริยกะ เพราะมีเทือกเขาใหญ่และป่าดงพงทึบกั้นอยู่. ในรามายณะวาลมีกิ กล่าวว่า เมื่อพระรามเสด็จดำเนินจากอโยธยาลงไปทางใต้ คุหะ (ในรามเกียรติ์เรียกว่า ขุขัน) พญาแห่งพวกนิษาท (เงาะ) ซึ่งเป็น

ชนชาวเจ้าของถิ่นและเป็นสหายพระราม, พาพระรามข้ามแม่น้ำคงคา (ในรามเกียรติ์ให้ชื่อว่าแม่น้ำสะโตง ในรามายณะเขมรเป็นแม่น้ำกาลคินที). เมื่อพ้นที่นั้นไปแล้ว ก็เป็นป่าดง เป็นที่อยู่แห่งฤษี และรากษส. นี่ก็แสดงว่าแดนที่คุหะอยู่ เห็นจะเป็นเขตต์สุดไกล ที่ชาวอริยกะได้ไปถึงและคุ้นเคยกันในสมัยนั้น. ถัดลงไปในระยะทางราวโยชน์ครึ่ง (โยชน์หนึ่ง คือระยะทางที่เกวียนจะไปถึงได้ โดยไม่ต้องปลดแอกโคหยุดพัก) ก็เป็นป่าดิบตลอดไป. มีพวกฤษีมุนีชีไพรอาศัยบำเพ็ญพรตอยู่ประปราย. พวกทราวิฑบางสาขาคงขึ้นมาถึงแดนนี้, เพราะในรามายณะกล่าวว่า พวกรากษสเคยมารบกวนรังแกฤษี. ถัดลงไปอีกไกลจึงมีบ้านเมืองแห่งหนึ่ง ชื่อว่าชนสถาน อันเป็นที่อยู่ของพญาขรรากษส. ถัดไปอีก ทางทิศตะวันตก คือเมืองกิษกินธ์ (ขีดขิน) ที่สถิตของพาลีพญาพานร.

อันว่ารากษสก็ดี หรือวานรก็ดี ก็ล้วนเป็นมนุษย์

นั้นเอง แต่ว่าไม่ใช่ชาวอริยกะ จึ่งถูกชาวอริยกะเหยียดลงไปให้ต่ำ เรียกชื่อดูประหนึ่งว่าไม่ใช่คน. ความจริงพวกเหล่านี้คงเปนชาติทราวิฑด้วยกันทั้งนั้น และมีความเจริญสูงปกครองกันเปนชนบทบ้านเมืองอยู่แล้ว. ไม่ใช่เปนมนุษย์ป่าเถื่อนเลย. ในคัมภีร์รามายณะเองก็กล่าวอยู่ว่า พญาพาลี สุครีพ และพวกหัวหน้าวานรทั้งหลาย เปนเชื้อสายเทพมีฤทธิ์เดชไม่แพ้มนุษย์ ชามพวัต หรือชามพูวราช ในรามายณะวาลมีกิว่าเปนพญาหมี แต่ในรามเกียรติ์ว่าเปนพญาลิงนั้น, ได้ความว่าเปนได้ทั้งลิงและหมี, กล่าวคือ นางชามพวดีธิดาชามพวัตชายาพระกฤษณะ ก็ได้ชื่อว่ากปินทรบุตรี.

ส่วนทศกัณฐ์และพวกพ้องก็เปนเชื้อพรหม. มีเรื่องเล่าว่า เมื่อพระรามสังหารทศกัณฐ์แล้ว ต้องไปสนานกายชำระบาป เพราะทศกัณฐ์ แม้เปนรากษสก็ยังเปนพราหมณ์อยู่นั่นเอง, และการฆ่าพราหมณ์ย่อม

ถือกันในลัทธิว่าเป็นบาปหนัก. มีตำนานอยู่เรื่องหนึ่ง ยืนยันชาติทศกัณฐ์ที่ว่าเป็นเชื้อสายพรหมว่า อสูรชื่อ โสมกะ ลักเอาพระเวทหนีไปซ่อนอยู่ใต้ทะเล, พระพรหมขอร้องให้พระวิษณุอวตารเป็นปลา ลงไปประหารอสูรโสมกะถึงแก่ความตายและได้พระเวทกลับคืนมา. แต่ว่าปะปนกันจนยุ่ง พระพรหมจึงตรัสให้ทศกัณฐ์ผู้เป็นปนัดดา จัดเรียบเรียงพระเวทเสียใหม่. (เหตุที่หัวโขนทศกัณฐ์มีหน้าอยู่ที่ยอดเป็นหน้ามนุษย์ ก็ว่าเป็นหน้าพระพรหม เพราะทศกัณฐ์ เป็นวงศ์พรหม จึงได้เทอดพระพรหมไว้บนเศียร ในรามเกียรติ์ตอนเมื่อทศกัณฐ์ล้ม ก็ยังมีกล่าวเป็นเงา ๆ ไว้ว่า "น้อยหรือทศกัณฐ์วันจะตาย ช่างแปลงกายคล้ายกันกับโกสีย์ งามรับสรรพสิ้นทั้งอินทรีย์ รัศมีสีสันโสภา") ส่วนกรุงลงกาซึ่งเป็นนครหลวงของทศกัณฐ์ ก็กล่าวว่ามีความงามวิเศษปานเมืองสวรรค์. ไม่ได้แสดงว่าวานรและรากษสเป็นชาติป่าเถื่อน นอกจากกล่าวว่า

รากษสมีลักษณะดุร้ายกินคนเท่านั้น. ในฤคเวทมีเรื่องรากษสอยู่เหมือนกัน คือกล่าวว่ารากษสนั้นมีลักษณะรูปร่างเป็นสัตว์บ้าง เป็นมนุษย์บ้าง คอยทำลายพิธีการบูชา และตัวผู้บูชา แต่จะให้ทราบลักษณะของรากษสโดยชัดเจนแน่นอนไม่ได้.

ในคัมภีร์ปัทมปุราณแห่งชินะศาสนา (ปัทมปุราณ แปลว่าเรื่องเก่าแก่แห่งพระปัทมคือพระราม ซึ่งถือว่าเป็นมหาบุรุษอวตารมาสั่งสอนธรรมแก่สัตบุรุษเป็นครั้งคราว เป็นคัมภีร์ของลัทธิศาสนาชินะ) ไม่ได้กล่าวว่าสุครีพ หนุมาน หรือพวกวานรเป็นลิงเป็นค่างมีหางยาวยุ่มย่ามเลย ถึงทศกัณฐ์ พิเภกและญาติวงศ์ ก็ไม่ได้แสดงว่าเป็นยักษ์มาร มีรูปร่างหน้าตาน่าเกลียดน่ากลัว กินมนุษย์เป็นภักษาหาร. เป็นแต่กล่าวว่าวานรและรากษสเหล่านี้ เป็นอมนุษย์จำพวกหนึ่งทำนองพวกพิทยาธร, มีลักษณะพิเศษกว่ามนุษย์ ไม่ใช่หยาบช้าทารุณ. เรื่องกลับตรงกันข้าม กล่าวว่าเป็นพวกมี

ความรู้ความเจริญสูง ไม่ชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต หรือทำทารุณกรรม, ที่เรียกว่ารากษส เพราะสืบสันดานจากบรรพบุรุษ ชื่อรากษสนั่นเอง. ส่วนวานรซึ่งมีชื่อเช่นนั้น เพราะมีประเพณีใช้รูปลิงเป็นเครื่องหมายไว้ที่ฉัตรและธง. พวกวานรบางทีจึงได้ชื่อว่า "เหล่าผู้มีเสาธง อันได้ทำเครื่องหมายรูปวานร."

ในบั้มทมรามายณะของชินะศาสนา กล่าวว่าชนชาวอินเดียภาคใต้ มีอยู่สามพวก คือรากษสมีลงกาเป็นราชธานี, วานรหรือกปิธวัช (พวกมีธงเป็นรูปลิง) มีกิษกินธ์เป็นราชธานี, วิทยาธร มีรัถนูปุระจักระวาลปุระเป็นราชธานี.

อนึ่ง ถ้าถือความตามเรื่องราวที่เล่ามาแล้ว เห็นจะต้องแบ่งพวกรากษสออกเป็นสองพวก; พวกหนึ่งหน้าตาหน้าเกลียดนิสสัยดุร้ายชอบกินคน มีลักษณะไม่ผิดอะไรกับชาวป่าเถื่อนที่ได้กล่าวมาแล้ว. รากษสอีกพวกหนึ่ง คงมีลักษณะดุร้ายเหมือนกัน แต่ว่า

รูปร่างไม่สู้น่าเกลียดขยะแขยงเหมือนพวกตน และมีความเจริญรุ่งเรืองปกครองกันเป็นบ้านเมือง อย่างพวกตัวนายที่เป็นญาติและเป็นสหายของ ทศกัณฐ์เป็นต้น ชะรอยรากษสพวกต้นจะเป็นชนชาวป่าเถื่อนซึ่งถูกพวกรากษสของทศกัณฐ์ได้ปกครองเป็นนาย จึงรวมเรียกกันว่ารากษสเสียทีเดียว. บางทีอสูรถูกสาปให้ไปเป็นรากษสก็เคยมี ส่วนที่ว่าทศกัณฐ์มีสิบหน้าหรือสิบหัว นักปราชญ์อินเดียผู้หนึ่ง ออกความเห็นว่าความจริงทศกัณฐ์นั้นไม่ได้มีสิบเศียร หรือยี่สิบกรดอก ในรามายณะวาลมีกิของเดิมก็มิได้กล่าวยืนยันว่าเป็นเช่นนั้น, จะมีกล่าวไว้ก็ในรามายณะรุ่นหลัง ซึ่งท่านนักปราชญ์ผู้นั้นเห็นว่าน่าจะเป็นการ เปรียบเทียบ, คือทศกัณฐ์จะเป็นผู้มีศีรษะ และคอโตผิดปกติ อย่างคนที่มีร่างกายใหญ่กำยำจึงเรียกว่า ทศครีว คือมีสิบคอ. ในชั้นต้นเห็นจะหมายความว่า มีคอโตเท่ากับคอคนธรรมดาตั้งสิบคอรวมกัน. คำว่า ทศ หรือ สิบ นี้

ใน ภา ษา สันสกฤษ มัก ใช้ ใน ความ ที่ เปรียบ เทียบ, ตัวอย่างเช่นท้าวทศรถก็แปลว่าสิบรถ ความเดิมคงไม่หมายว่าท้าวทศรถมีรถสิบคัน หรือทรงรถในคราวเดียวกันตั้งสิบคัน, คงจะหมายว่า มีรถศึกขนาดใหญ่เท่ากับขนาดรถธรรมดาได้สิบคัน มิฉะนั้น ก็เป็นนักรบอันแกล้วกล้าสามารถทรงรถศึก สู้นักรบอื่นที่ทัดเทียมกันได้ถึงสิบคน, เพราะฉะนั้น ทศกัณฐ์ ทศครีวทศพักตร์ ทศมุข อันเป็นชื่อของราพณาสูร ก็คงเป็นการเปรียบเทียบทำนองเดียวกันกับคำว่าทศรถ ซึ่งภายหลังลืมความหมายที่แท้จริงเสียแล้ว ถือเอาเป็นจริงว่าราพณาสูรนั้นมีสิบคอสิบหน้า.

นอกจากรากษส ยังมีอีกพวกหนึ่งคือยักษ์ที่มักเรียกรวม ๆ กันไปกับรากษส, บางทีก็เรียกว่า อสูร. ที่จริงอสูรไม่ใช่ยักษ์หรือรากษส, หรือพูดกลับอีกทียักษ์หรือรากษสไม่ใช่อสูร, เพราะอสูรเป็นญาติกับชาวอริยกะ ดั่งกล่าวมาแล้ว ส่วนยักษ์และรากษส ถือ

กันว่าเป็นพวกทราวิฑ. แต่คงจะเป็นด้วยเหตุที่อสูรก็ดี ยักษ์และรากษสก็ดี ย่อมเป็นศัตรูของชาวอริยกะ ในวรรณคดีรุ่นหลังของอินเดียจึงเรียกปนๆ กัน ใช้แทนกันได้, ซ้ำวาดพวกทั้งสามนี้ให้มีรูปร่างหน้าตาดุร้ายแสยะปาก เขี้ยวงอกเหมือนกันหมด. คตินี้จึงติดมาถึงเรา จนไม่ทราบว่า อสูร ยักษ์ และรากษสผิดแปลกกันอย่างไร. จะเข้าใจก็อย่างราง ๆ ว่ารากษสนั้น ดิดจะดุร้ายและเลวกว่ายักษ์, ส่วนยักษ์และอสูรแยกไม่ออก.

ในคัมภีร์ปุราณะเล่ากำเนิด ยักษ์และรากษส ไว้ว่าเมื่อพระพรหมสร้างน้ำให้มีขึ้นในโลกแล้ว จึงสร้างผู้รักษาขึ้น. พวกหนึ่งหิวจัดร้องว่า " ข้าจะรักษา," อีกพวกหนึ่งไม่หิวร้องว่า " ข้าจะทำพลีบูชา" พระพรหมจึงทรงขนานชื่อให้ตามเสียงที่ร้อง คือ ประทานชื่อพวกแรกว่ารากษส และพวกหลังว่ายักษ์ (ยกฺขา อันว่าหมู่ทวยเทพดา ซึ่งมนุษย์ย่อมเซ่นสรวงบูชา จึงเรียกว่ายักษ์- มหาเวสสันดรชาดก วนปเวสน) เข้าใจ

ว่าที่กล่าวนี้ เป็นการแปล คำว่ายักษ์และรากษส เมื่อภายหลังเหตุ โดยประดิษฐ์เรื่องให้เข้ากับชื่อ พอให้แปลเข้ากันได้เท่านั้น อย่างไรก็ดี สันนิษฐานได้จากเรื่องข้างต้นว่า รากษสเห็นที่จะเป็นพวกอยู่ใกล้ทะเล ส่วนยักษ์อยู่ลึกเข้าไปในที่ดอน และคงเป็นพวกเดียวกับรากษสด้วย. ในรามายณะก็มีเรื่องที่ชวนจะให้เห็นเป็นเช่นนั้น เพราะกล่าวว่าท้าวกุเวรยักษ์ราช (ในรามเกียรติ์เรียกว่ากุเปรัน) กับราพณ์รากษสราช คือทศกัณฐ์ เป็นพี่น้องร่วมบิดาเดียวกัน. ชั้นเดิมยักษ์และรากษสคงอยู่ในอินเดียตอนใต้ด้วยกัน, แต่ภายหลังยักษ์ถูกรากษสรุกราน ต้องหนีร่นขึ้นไปอยู่ทางเหนือ ดังมีเรื่องที่กรุงลงกาเดิมเป็นของท้าวกุเวร แล้วถูกทศกัณฐ์แย่งเอาไป จนท้าวกุเวรต้องไปตั้งกรุงใหม่.

ส่วนกุมภัณฑ์ จะเป็นมนุษย์ชะนิดไรยังไม่พบเรื่องในพากย์สันสกฤต, นอกจากอธิบายไว้ย่อ ๆ ว่ากุมภัณฑ์ แปลงมาจากคำว่า กูษมาณฑ์ อันเป็นจำพวก

อมนุษย์ครึ่งเทวดา อยู่ในคณะพวกรับใช้พระศิวะ แต่มีกล่าวไว้ในคัมภีร์สุมังคลวิลาสินี แก้อาฏานาฏิยสูตร และในคัมภีร์มหาสาหัสระประมรรทินี อันเป็นคัมภีร์พุทธตันตระ ว่าด้วยมนต์สำหรับขับไล่ภูตผีปีศาจที่มารางควานมนุษย์ ว่า ท้าววิรูฬหกโลกบาลประจำทิศทักษิณ มีกุมภัณฑ์เปรตเป็นบริวาร, ในวรรณคดีของเราเรียกรวมกันไปกับยักษ์มาร และในไตรภูมิพระร่วงรวมผีเสื้อยักษ์เข้าในพวกกุมภัณฑ์ คือกล่าวว่า "ท้าววิรุฬหกราช อันเป็นพญาแก่ผีเสื้อกุมภัณฑ์ทั้งหลาย"

เมื่อได้กล่าวมาแล้วว่า พวกยักษ์รากษสและวานรนั้น ตามทางสันนิษฐานว่าคงเป็นชาติทราวิฑ, จึงสมควรเล่าเรื่องพวกทราวิฑ เพิ่มเติมจากที่ได้เคยเล่าไว้บ้างแล้วในที่อื่น

พวกทราวิฑ

ทราวิฑ เป็นคำสันสกฤตใช้เรียกชาติทมิฬ, แต่ตามปกติ กินความถึงชาวต่าง ๆ ทางอินเดียภาคใต้ ไม่ใช่แต่ทมิฬเท่านั้น, ซึ่งมีหลักภาษาและเหตุอื่น ๆ เป็นแนวให้เห็นว่า ในสมัยดึกดำบรรพ์น่าจะเป็นพวกเดียวกัน. พวกทราวิฑไม่ใช่เจ้าของถิ่นในอินเดียมาแต่เดิม นักปราชญ์สันนิษฐาน (แต่ยังไม่ลงยุติลงไปทีเดียว) ว่าเป็นพวกศักกะหรือพวกตาดพวกหนึ่ง ยกเข้าไปอยู่ในอินเดียก่อนชาวอริยกะ เป็นเวลานมนานครั้งดึกดำบรรพ์. ที่ชาวอริยกะได้เผชิญหน้ากับมนุษย์ที่อยู่เดิมเรียกว่าทัสยุนั้น จะเป็นพวกทราวิฑนี้ หรือว่ามนุษย์ซึ่งเป็นเจ้าของถิ่นมาแต่เดิมก็รู้ไม่ได้.

พวกทราวิฑแบ่งออกเป็นสิบสองชาว หรือสิบสองภาษา ที่มีความเจริญแล้วหก, และที่ยังเป็นป่าเถื่อนอยู่หก. แต่จะขอกล่าวเรื่องราวเพียงของสองพวกเท่านั้นที่มีถิ่นถานอยู่ทางชายฝั่งทะเลอ่าวเบงคอล และติดต่อ

กับประเทศ ฉัตอินเดียทางตะวันออกมากกว่าพวกอื่น.

(๑) ชาวทมิฬพวกนี้เรารู้จักกันดี คือที่เราเรียกว่าแขกกลิงค์ อย่างพวกแขกขายถั่วมัน ๆ ที่ถูกควรจะเรียกว่าทมิฬ, เพราะกลิงค์เป็นชื่อชนชาวหนึ่งอยู่เหนือทมิฬขึ้นไป ในดินแดนที่เรียกว่า กลิงคราษฎร์. ทำไมเราจึ่งเรียกทมิฬ ว่ากลิงค์ ตลอดจนประเทศอื่นทางตะวันออกก็เรียกว่ากลิงค์เช่นเดียวกัน? ทั้งนี้ถ้าจะให้เดา เห็นจะเป็นด้วยลักษณะรูปร่าง หน้าตาทมิฬและกลิงค์คงคล้ายคลึงกัน จึ่งรวมเรียกชนชาวอินเดียภาคใต้ทางฝั่งทะเลด้านตะวันออก ตอนที่เรียกว่าโจฬมณฑล ว่ากลิงค์เสียทั้งหมด. ดีร้ายกลิงค์จะเคยเป็นใหญ่ในอินเดียด้านตะวันออกตลอดไป, แล้วเลยเรียกชนชาวที่มาจากอินเดีย ว่ากลิงค์ ไปหมดเป็นทำนองเดียวกับที่เราเรียกชาวยุโรป และอเมริกันว่าฝรั่ง หรือมิฉะนั้น คำว่ากลิงค์ เดิมจะเป็นชื่อแคว้นเตลิงค์ หรือตริกลิงค์ อันเป็นถิ่นถานแห่งพวกทราวิฑ

โดยฉะเพาะ, ชนชาวที่ไปจากแคว้นตริกลิงค์ (กลิงค์ทั้งสาม) จึ่งชื่อว่ากลิงค์, คงไม่เกี่ยวกับพวกในแคว้นกลิงคราษฎร์ โดยตรงก็ได้.

ยังมีทางเดาได้อีกอย่างหนึ่ง ซึ่งใคร ๆ ก็ชอบอ้างคือเรื่องราวที่กล่าวว่าพระเจ้าอโศกมหาราช เคยแผ่พระเดชานุภาพปราบปรามแคว้นกลิงค์ไว้ได้. อาณาประชาราษฎร์แห่งแคว้นนั้น ได้รับความทุกข์เดือดร้อนแสนสาหัสเพราะยุทธภัย. ผู้ที่ยังพอมีกำลังอยู่ ก็เห็นจะพากันหนีภัย แตกฉานซ่านเซ็นไปอยู่ในแดนต่าง ๆ ทางตะวันออก คือทางแหลมอินโดจีนและชะวา มลายูเป็นจำนวนมาก. ภายหลังมีชาวอินเดียแคว้นอื่น อพยพกันไปอยู่ในประเทศตะวันออกเหล่านี้ จึ่งยังได้ชื่อว่ากลิงค์ตามเดิม เป็นการติดตัวต่อมาดังนี้ก็ได้.

ชาวหมิฬมีดินแดนแต่โบราณมา แบ่งได้เป็นสองอาณาจักร คือ ปัณฑยะ และโจฬะ.

อาณาจักรปัณฑยะหรือ ปาณฑยะ มีดินแดนอยู่

ทางฝั่งทะเลเบงคอล ตั้งแต่ปลายแหลมโกโมริน (ใต้ที่สุดของอินเดีย) เรื่อยขึ้นทางเหนือ ในตอนที่อยู่ตรงข้ามเกาะลังกา, จึ่งมีเรื่องติดต่อกับชาวลังกามาก. พระเจ้าวิชัย กษัตริย์ชาวอริยกะ ที่ยกไปอยู่เกาะลังกาและนับ ว่าเป็น พระเจ้าแผ่นดิน ชาวอริยกะ องค์แรกในลังกา ตามที่กล่าวไว้ในหนังสือมหาวงษ์ก็ว่าได้ธิดาพระเจ้าแผ่นดินทมิฬ ในราชวงศ์ปัณฑยะนี้เป็นมเหษี. และพระเจ้าแผ่นดินทมิฬครอบครองดินแดนอยู่ในลังกาก็มีอยู่หลายองค์. ที่เรารู้จักทมิฬก็ในทางที่ว่าเป็นพวกดุร้ายใจอำมหิต จนมีศัพท์ใช้เป็นสามัญในภาษาไทยว่า "ใจทมิฬหินชาติ" นี่เพราะเราได้คติมาจากชาวลังกาโดยทางศาสนา ในเหตุที่ชาวลังกากับพวกทมิฬเคยเป็นศัตรูกันมานาน. แต่คำว่าทมิฬในภาษาของเขา แปลว่าหวานหรือหอม.

อาณาจักรโจฬ (บางทีเรียกว่า โจฑะ โจละ โจระและโสระ) มีดินแดนเรียกว่า โจฬะหรือโจระมณฑล

(Coromandel ในภาษามลายูเรียกว่า ตานนะเกลิง แปลว่าดินแดนกลิงค์ ชนชาวที่ไปจากภาคใต้อินเดียก็รวม ๆ เรียกว่ากลิงค์ไปหมด) อยู่ถัดอาณาเขตต์ปัณฑยะขึ้นไปทางเหนือ, มีเมืองใหญ่คือ มัทราสเป็นต้น. ราชวงศ์ที่ปกครองอาณาจักรนี้ ครั้งโบราณเคยมีอำนาจรุ่งเรืองอยู่ครั้งหนึ่ง มีอาณาจักรรวมดินแดนของราชวงศ์ปัณฑยะในตอนใต้, ดินแดนตอนเหนือแห่งเกาะลังกา และดินแดนของชาวเตลุคุ (Telugu)

(๒) ชาวทราวิฑรองจากทมิฬ คือเตลุคุหรือไตลังคะ ซึ่งในภาษาสันสกฤตเรียกว่าอันธระ, มีดินแดนเรียกว่าอันธระเทศ, อาณาเขตต์ต่อแคว้นโจฬะขึ้นไปทางเหนือ ระวางแม่น้ำโคทาวรีกับแม่น้ำกฤษณา. คำว่า เตลุคุ นัยว่ากลายมาจากคำว่าเตลิงค์ หรือตริกลิงค์เทศ คือกลิงค์ทั้งสาม, เพราะแบ่งออกเป็นสามแคว้น แคว้นเหนือเรียกว่า อุตกละ (ซึ่งลงความเห็นกันว่าแผลงไปจากคำ อุตตระกลิงค์ หรือกลิงค์

เหนือได้แก่กลิงคราษฎร์) ตอนถัดลงไป เรียกว่ากลิงค์กลางและกลิงค์ใต้ คือแคว้นอันธระ อันเป็นที่อยู่แห่งชาวเตลุคุ. คำว่าเตลงที่ใช้เรียกพวกมอญ ก็ว่ามาจากคำว่า เตลิงค์ เพราะชนชาวนี้เคยตั้งถิ่นฐานอยู่ตามชายทะเลของประเทศมอญมาก่อน.

ชนชาวทราวิฑสองพวกที่กล่าวข้างต้น, และรวมทั้งสาขาอื่นที่ไม่ได้กล่าวไว้ในที่นี้ ย่อมมีภาษาและขนบธรรมเนียม อันเป็นเครื่องหมายแห่งความเจริญมาก่อนที่ชาวอริยกะยกลงไปรุกราน, และถึงในกาลต่อมา ก็ยังรักษาภาษาวิชาความเจริญและจารีตประเพณีแห่งตนไว้ได้สืบมา. ชาวทราวิฑจึงมีลัทธิศาสนาวรรณคดี นิยายและตำนานเรื่องต่าง ๆ อุดมอยู่แล้ว, ต่อเมื่อชาวอริยกะ นำเอาลัทธิและวรรณคดีของตนไปเผยแผ่ จึงได้เกิดมีการผสมกันขึ้น. จนคำในภาษาสันสกฤตบางคำ นักปราชญ์ฝรั่งได้สันนิษฐานว่านำเอาไปจากภาษาทราวิฑ, เช่น

กฎูก (เผ็ดร้อน), กลา (วิชาช่างศิลป), กุฎิ (บ้าน, วัด) นานา (ต่าง ๆ), ภาค (ส่วน), มีนะ (ปลา), ศพ (ร่างที่ไม่มีชีวิตแล้ว),

พงศาวดารชาวทราวิฑ

เรื่องราวอันเป็นพงศาวดารทราวิฑ เป็นเรื่องยุ่งเล่ายาก เพราะแยกกันเป็นอิสสระมากอาณาจักร, และมีการแย่งชิงอาณาเขตต์เพื่อความเป็นใหญ่เหลื่อมล้ำและเปลี่ยนราชวงศ์กันเสมอ, ซ้ำในระยะสมัยพุทธกาลหรือเหนือขึ้นไป ก็หาเรื่องเล่าติดต่อไม่ได้ นอกจากปรากฏชื่ออยู่ในหนังสือต่าง ๆ เท่านั้น. ในคัมภีร์ไอตเรยพราหมณกล่าวว่า ชาวอานธระหรืออันธระ (คือชาวทราวิฑ สาขาเตลุคุ) เป็นเชื้อสายโอรสห้าสิบองค์ของฤษีวิศวามิตร ซึ่งถูกเนรเทศไปตั้งถิ่นถานอยู่ (แสดงว่าประชาชนในอินเดียตอนเหนือรู้จักแคว้นอันธระนี้มาแต่สมัยก่อนพุทธกาลแล้ว) ถึง

ในสมัยพระเจ้าอโศกมหาราช ก็กล่าวถึงแคว้นอันธระ โจฬะ และปัณฑยะไว้ในศิลาจารึก. ต่อจากนั้นลงมาได้ความว่ามีอาณาจักรหนึ่งในทักษิณาบถตอนเหนือ เรียกว่าอานธระพริตย์. พระเจ้าแผ่นดินในอาณาจักรนี้ นับถือพระพุทธศาสนา สืบกระษัตริย์ต่อกันมาตั้งแต่ พ.ศ. ๖๑๖ ถึง พ.ศ. ๗๖๑ ล่วงต่อมา มีการผลัดเปลี่ยนราชวงศ์หลายคราว จนถึงสมัยราวพันสามร้อยปีล่วงมานี้ ปรากฏว่าราชวงศ์จาลุกย์มาจากอโยธยาได้มาเป็นใหญ่ในแดนนี้ สืบต่อมาอีกราวร้อยปี. พระพุทธศาสนาที่มีอยู่ในแคว้นนี้แต่เดิมก็เสื่อมลง, ชินะศาสนาเข้าไปแทนที่, ทั้งลัทธิฮินดูนิกายไศวะก็ไปเจริญเฟื่องฟูด้วย. พระเจ้าแผ่นดินในราชวงศ์ จาลุกย์ที่มีอานุภาพมาก คือพระเจ้าปุลิเกศินที่สอง (พระเจ้าขนคอสิงห์) ได้ขยายอาณาเขตต์ลงไปถึงแคว้นโจฬะและแคว้นปัณฑยะ.

ในสมัยใกล้เคียงกัน ตอนใต้มีราชวงศ์หนึ่งชื่อ

ปัลลวะ ขึ้นไปตีเอาแคว้นจาลุกย์ได้ แล้วได้เป็นใหญ่ในแคว้นหลังนี้อยู่คราวหนึ่ง, ครั้นแล้วราชวงศ์จาลุกย์กลับพ้นตัวตีพวกราชวงศ์ปัณฑยะแตกไป. แต่อาณาจักรราชวงศ์จาลุกย์เองต่อมา (พ. ศ. ๑๒๙๖) ก็ถูกราชวงศ์ราษฎระกูตตีเอาไปได้ แล้วสืบราชวงศ์แทนต่อมาได้ เกือบสองร้อยห้าสิบปี. ส่วนพวกราชวงศ์ปัลลวะนั้น เมื่อแพ้พวกราชวงศ์จาลุกย์แล้วไม่ช้า ก็ถูกพวกโจฬะร่วมมือกับพวกปัณฑยะ ตีเอาอาณาเขตต์ไปได้เป็นส่วนมาก จนในที่สุดก็สาบสูญไป. พวกโจฬะได้มีอำนาจต่อมา แต่ก็ต้องสู้รบกับพวกปัณฑยะผลัดเปลี่ยนกันมีอำนาจ. ในที่สุดอาณาจักรทั้งสองนี้ตกไปอยู่ในอำนาจแห่งชนชาวอิสลาม (ราว พ.ศ. ๑๙๕๐)

เรื่องราวของชาวทราวิฑ เพียงแต่เก็บความนำมาสองสามแคว้นเท่านั้น ก็ยังยุ่งไม่ใช่น้อย, ถ้านำเอาแคว้นอื่นที่ไม่ได้กล่าวไว้เข้ามาผนวกด้วย เรื่องจะยุ่งขึ้นอีกจนแทบไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร. แต่ข้อสำคัญ

อันเนื่องด้วยคติในลัทธิศาสนามีอยู่อย่างหนึ่ง คือเดิมพุทธศาสนาและชินะศาสนา ได้แพร่หลายอยู่ในดินแดนตอนนี้มาก่อน แล้วถูกลัทธิฮินดูนิกายไศวะเข้าไปเบียดเบียนแทนที่ จนลัทธิฮินดูนิกายไศวะเข้าไปแพร่หลายในชนชาวเหล่านั้นมาตราบเท่าทุกวันนี้. และคติที่นับถือพระศิวะเป็นอิศวรเหนือพระพรหมและพระวิษณุก็สืบเนื่องเข้าไปในประเทศต่าง ๆ ทางตะวันออก มีพะยานดั่งในรามเกียรติ์ ก็ปรากฎอยู่แล้วว่าพระศิวะเป็นใหญ่กว่าพระนารายณ์ ด้วยประการฉะนี้ แล.

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์ไทยเขษม หน้าวัดราชบพิธ ถนนเฟื่องนคร พระนคร
นายทองทศ ไวทยานนท์ ผู้พิมพ์โฆษณา

๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๐

โรงพิมพ์
ไทยเขษม